

bragt til at forfalde (ved Opsigelse af Hovedfordringen). En saadan Ordning vilde komme i Strid med Forholdets hele Natur, hvor Kauttionen er indgaaet for en Fordring, som netop er beregnet paa at staa hen i en Række af Aar; det vilde i saadanne Forhold sikkert falde unaturligt og uretfærdigt, om Kautionsfordringen ikke skulde kunne blive i Kraft som saadan længere end i tre Aar fra det nævnte Tidspunkt, medmindre Kreditor inden de tre Aars Forløb enten fik en Anerkendelse fra Kautionisten eller søgte ham og derefter fik Dom over ham til Kautionsfordringens Anerkendelse. For det heromhandlede Tilfælde bestemmes derfor i Paragrafens andet Stykkes andet Punktum, at tre Aars Fristen altid først skal regnes fra den Dag, da Kautionsfordringen virkelig er forfalden, — hvorved dog bliver at mærke Bestemmelsen i det følgende Punktum, som straks skal blive omtalt. Samtidigt udtales det, at Kautionsfordringen i disse Tilfælde, ved Siden heraf, er underkastet henholdsvis ti eller tyve Aars Fristen, regnet fra den Dag, da den tidligst kunde have været bragt til at forfalde ved Kreditors Opsigelse af Hovedfordringen.

Den anden særlige Bestemmelse vedrørende Kautionsforpligtelser findes i andet Stykkes sidste Punktum. Den har en mere almindelig Anvendelse og gaar for det første ud paa, at det ved Beregningen af Forældelsestiden for en Kautionsfordring skal lades ude af Betragtning, at den først maatte kunne kræves opfyldt, efter at Fyldestgørelse forgæves er søgt hos Hovedskyldneren. Ved simpel Kaution er Fordringen paa Kautionisten først forfalden, naar Hovedskyldnerens Indflydelse er konstateret, altsaa i Reglen først, naar Kreditor forgæves har søgt Fordringen indreven hos Hoveddebitor. Gaves derfor ikke en Regel i den anførte Retning, vilde ogsaa de tre Aar først kunne blive at regne fra dette Tidspunkt; men en saadan Ordning vilde ganske forfejle Njemedet med Præskriptionsreglen. For saa vidt en Selvskyldnerkautionsforpligtelse først maatte være at betragte som forfalden, naar Kreditor forgæves har henvendt sig om Betaling til Hovedskyldneren, ligger det naturligvis i Konsekvensen af den nys omtalte Regel, at heller ikke dette bliver at tage i Betragtning ved Beregningen af Forældelsestiden for en saadan Fordring; en udtrykkelig Udtalelse herom i Loven er derfor anset overflødig.

Endvidere bestemmes det, at der ved Beregningen af en Kautionsfordrings Forældelsestid skal ses bort fra, at Kautionisten maatte have betinget sig et forudgaaende Varsel. Hvis ikke en saadan Bestemmelse

findtes, vilde man overalt, hvor et saadant Varsel var betinget, være nødt til at bringe Tilfældet ind under Reglen om Begyndelsespunktet ved Fordringer, der lyde paa Opsigelse fra Kreditor. I de Tilfælde, hvor, efter Bestemmelsen i foregaaende Punktum, de tre Aar altid først skulle regnes fra den virkelige Forfaldstid, vilde endog — hvis der da ikke i selve den sidstnævnte Bestemmelse blev, for den ommeldte Kombination, optaget en Modifikation i denne Regel — tre Aars Fristen overhovedet ikke have kunnet begynde at løbe, før Varsel virkelig var givet Kautionisten (og udløbet). Da imidlertid det, at et slikt særligt Varsel er betinget Kautionisten, regelmæssigt ikke betyder, at Fordringen er beregnet paa at kunne skulle staa hen og forrentes i længere Tid efter det Tidspunkt, til hvilket saadan Opsigelse tidligst kunde gives, men kun, at Kautionisten har villet forbeholde sig, at der, naar han bliver krævet for Pengene, skal lades ham en lille Frist aaben til at skaffe disse til Beje, vilde det formentlig i det hele ikke medføre nogen Nytte, men kun lede til Forvikling, om Vedtagelsen af et slikt Varsel skulde have nogen Indflydelse paa Beregningen af Forældelsestiden.

Er der derimod i Kautionsløftet sat en bestemt Tid eller en bestemt Begivenhed, inden hvilken Kautionsfordringen ikke skal kunne kræves indfriet, vil hverken tre eller ti eller tyve Aars Fristen kunne blive at regne fra en tidligere Dag. Naar bortses fra Tilfælde, hvor en saadan særlig Vedtagelse medfører en særskilt senere Forfaldstid (eller mulig tidligst Forfaldstid) for Kautionsfordringen, ville Forslagets Regler om Kautionsfordringer lede til følgende Resultater. Er Hovedfordringen undergivet tre Aars Forældelse, vil Kautionsfordringen forældes i tre Aar fra den Dag, da Hovedforpligtelsen er forfalden eller ved Opsigelse fra Kreditors Side tidligst kunde have været bragt til at forfalde. Er derimod Hovedfordringen kun undergivet ti eller tyve Aars Forældelse, vil tre Aars Fristen for Kautionsfordringen altid — o: hvad enten ti eller tyve Aars Fristen, som Hovedfordringen er undergivet, bliver at regne fra dens virkelige Forfaldstid eller fra et tidligere Tidspunkt — være at regne fra den Dag, da Hovedforpligtelsen virkelig er forfalden; men ved Siden heraf løber i det sidst anførte Tilfælde ogsaa for Kautionsforpligtelsen en ti eller tyve Aars Frist, regnet fra den Tid, da Hovedfordringen ved Opsigelse tidligst kunde have været bragt til at forfalde (eller, ved Fordring paa periodiske Ydelser, da en Ydelse første Gang forfaldt til Betaling).